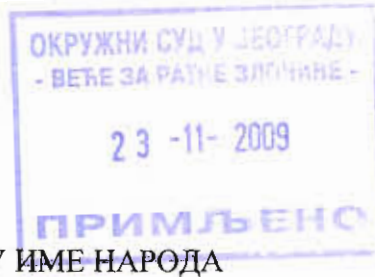

ПРИМЉЕНО У ТУЖИЛАШТВУ
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
БРОЈ КПРЗ 3/05
ДАТУМ 26 -11- 2009 ГОД.
У _____ ЧАСОВА
ПОТПИС ОВЛАШЋЕНОГ ЛИЦА ЗА ПОТПИС

Кж. I р.з.1/09

31/11/09
претимо
30.11.09. dcd

Врховни суд Србије у Београду, у већу за ратне злочине састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Новице Пековића, Драгомира Милојевића, Драгана Аћимовића и Нате Месаровић, чланова већа, са саветником Свјетланом Николић, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог Александра Медића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва помагањем из члана 142. став 1. у вези члана 24. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, решавајући о жалбама Тужиоца за ратне злочине у Београду и браниоца оптуженог Александра Медића, адвоката др Жељка Фајфрића, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине К.В. 8/08 од 28.01.2009. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Небојше Марковића, оптуженог Александра Медића и његовог браниоца, адвоката др Жељка Фајфрића, дана 09.10.2009. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Тужиоца за ратне злочине у Београду и браниоца оптуженог Александра Медића и пресуда Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине К.В. 8/08 од 28.01.2009. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду, већа за ратне злочине К.В. 8/08 од 28.01.2009. године оглашен је кривим оптужени Александар Медић због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва помагањем из члана 142. став 1. у вези члана 24. Кривичног закона Савезне Републике Југославије и осуђен на казну затвора у трајању од 5-пет година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 01.06.2005. године до 10.04.2007. године; оптужени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде и накнади трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем, сходно одредби члана 194. став 2. ЗКП; на основу члана 206. ЗКП оштећени се ради остваривање имовинскоправног захтева упућују на парницу.

Против те пресуде изјавили су жалбе:

- Тужилац за ратне злочине у Београду КТ.Р.З. 3/05 од 18.03.2009. године, због одлуке о казни, с предлогом да се пресуда преиначи тако што ће се оптуженом Александру Медићу због извршеног кривичног дела изрећи казна затвора у дужем временском трајању;

- бранилац оптуженог Александра Медића, адвокат др Жељко Фајфрић, због погрешне оцене изведених доказа, па с тим у вези, што из садржине жалбе произлази, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с

предлогом да се првостепена пресуда стави ван снаге и оптужени Александар Медић ослободи од оптужбе.

Одговор на жалбу Тужиоца за ратне злочине поднео је бранилац оптуженог Александра Медића, адвокат др Жељко Фајфрић, сматрајући да је жалба неоснована и остајући истовремено код навода жалбе браниоца овог оптуженог изјављеној против првостепене пресуде.

Тужилац за ратне злочине поднео је КТ. Р.З. 3/05 од 18.03.2009. године, предложио је да се уважи жалба Тужиоца за ратне злочине, првостепена пресуда преиначи у погледу одлуке о казни, те оптужени Александар Медић осуди због извршеног кривичног дела на строжу казну затвора, а да се одбије као неоснована жалба његовог браниоца, адвоката др Жељка Фајфрића.

Врховни суд Србије, у већу за ратне злочине, одржао је седницу већа у смислу члана 375. ЗКП којој је присуствовао заменик Тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић, оптужени Александар Медић и његов бранилац адвокат др Жељко Фајфрић, размотрио је списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца оптуженог Александра Медића, одговора на жалбу Тужиоца за ратне злочине поднетог од стране браниоца оптуженог, мишљења Тужиоца за ратне злочине датог у наведеном поднеску, па је након усмених изјашњења присутног заменика Тужиоца за ратне злочине, оптуженог и браниоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП).

Оспоравајући оцену изведених доказа, па тиме и правилност утврђеног чињеничног стања, бранилац оптуженог Александра Медића у жалби наводи да нема доказа о умишљају окривљеног за извршење кривичног дела у питању, односно да је оптужени знао да ће бити стрељања.

Тако су, по жалби, само Перо Петрашевић, Слободан Стојковић и Бранислав Медић, знали од самог почетка да ће бити убијања, али нико од њих није то рекао оптуженом Александру Медићу и он није знао за постављени задатак. Затим се у жалби полемисе са побијаном пресудом, износи став одбране о томе да је оптужени знао за стрељање цивила он би пуцао, али то није чинио, оспорава се тврдња суда да је оптужени Александар Медић био на челу колоне, већ је, по жалби, испред окривљеног био Слободан Стојковић, који је све то са камером снимао, тако да се за њим кретао окривљени, па се не може рећи да је он колону водио, већ је ту само био присутан. Даље се у жалби наводи да је оптужени Александар Медић подигао цев од пушке увис, чиме је дао до знања да не жели да учествује у убијању, па је погрешан закључак суда да је цев од пушке требао да окрене ка доле (ка земљи), јер се, по браниоцу, у војсци пушка држи окренута увис, а не према доле, да не би војник погодио себе или неког другог. Потом се указује да оптужени Александар Медић није тражио мине у

трави, већ је застао због плашљивости да не нагази на мину. Оптужени није био у контакту са командантом Слободаном Медићем, јер је спавао, а по ставу жалбе није могао знати да се заробљени цивили воде на стрељање. Даље се истиче да оптужени није имао потребе да чува стражу да заробљени не побегну, јер су били исцрпљени и нису знали где се налазе, нити је оптужени знао где се налази ратна линија. Тек, по испалењу првог хица оптужени Александар Медић је, по жалби, могао схватити шта се дешава, али тада није могао побећи, нити је стрељање могао спречити, осим што се у тим околностима затекао на том месту, али у стрељању није учествовао.

Врховни суд Србије у већу за ратне злочине налази да су жалбени наводи браниоца оптуженог Александра Медића неосновани.

Бројне радње које је оптужени Александар Медић предузео, а што произилази делом из његове одбране, али и из изведених доказа - ВХС снимка догађаја који је прегледан на главном претресу, исказа сведока Слободана Стојковића и Пера Петрашевића, правноснажних пресуда и осталих материјалних доказа наведених на страни 6 став последњи настављено на страни 7 образложења побијане пресуде, неспорно је утврђено да је оптужени Александар Медић помагањем извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези члана 24. КЗ СРЈ, на начин описан у изреци првостепене пресуде.

Правилно је првостепени суд утврдио да је оптужени Александар Медић, као и остали припадници јединице "Шкорпиони", знао за наредбу да се цивили ликвидирају и да је поступао по истој, јер то произилази из чињенице да је са командантом Слободаном Медићем био у блиским кумовским односима, да је припадао његовом обезбеђењу, што и сам тврди, у коме није било командира нити је у појединим задацима, па ни у овом случају, одређиван главни извршилац, о чему се изјаснио и сведок Пера Петрашевић. Ако се при томе има у виду да је сведок Слободан Стојковић навео да му је у камиону приликом поласка из базе, на питање шта ће бити са овим људима, Бранислав Медић, који је возио камион, одговорио да ће бити стрељани, а да је сведок Пера Петрашевић навео да претпоставља да је командант оптуженом Александру Медићу наредио да пође да би био са обезбеђењем када се задатак извршава, онда је очигледно да је у таквој ситуацији оптужени требао да помогне, што је и учинио (страна 13 став 1 образложења побијане пресуде).

Зато се неосновано у жалби браниоца указује да оптужени Александар Медић није знао да ће цивили бити убијани, нити да је постојала таква наредба.

Даље, на основу садржана ВХС снимка, казивање сведока, посебно Петрашевића и Стојковића, а делом и одбране оптуженог, правилно је првостепени суд утврдио да је оптужени Александар Медић активно помагао да се дело изврши и заробљени цивили ликвидирају.

То произилази из његових бројних радњи: он је возећи се са осталим припадницима јединице камионом учествовао у превозењу заробљеника, приликом искрцавања стајао је крај камиона, чувао их је са осталима при чему су сви били наоружани аутоматским пушкама. Положај да би чувао заробљене цивиле, оптужени је том приликом заузео самоиницијативно, нико му није ништа посебно наредио, јер је то посведочио сведок Пера Петрашевић и при томе је овај положај и логичан јер је поменути сведок објаснио да су се налазили у близини борбене линије, да је било природно и потребно да се заробљеници чувају да не побегну, и сведок Слободан Стојковић је потврдио да су се налазили у близини борбене линије, јер је приликом гледања снимка објаснио како је снимео да са борбене линије долази Вуков Александар са борцима из своје групе извиђача, а снимљен је и одлазак Вукова. Затим, сведок Петрашевић је објаснио да је управо због близине борбене линије, као место где ће се обавити ликвидација изабрао прву викендицу и двориште на које је наишао и које је у правцу линије, а удаљено је од пута 10 до 20 метара, јер се бојао да би се нашли на линијим, ако би даље продужили. Из видео снимка проилази да је оптужени са осталим саучесницима спровео заробљена лица до викендице и то тако што је на једном делу ишао на челу колоне која је формирана док су цивили били у средини.

Такође се на поменутом снимку види да је приликом стрељања цивила оптужени стајао наоружан аутоматском пушком у близини поред једног дрвета, док је један припадник јединице постављен и види се на одређеној удаљености крај другог жбуна или дрвета. Сведок Петрашевић је потом објаснио да је на овакав начин оптужени чувао заробљене цивиле да не побегну док се не убију, јер је присутан и тако је на исти начин чувао и преосталу двојицу све док нису била унета у викендицу тела четворице убијених и док унутар викендице и последњи није био ликвидиран. Осим тога, из поменутог снимка, али и из исказа сведока Стојковића, осим оног датог на претресу 08.12.2008. године који суд није прихватио, оптужени је чувао заробљене цивиле да не побегну, јер поменути сведок наводи да је распоред код викендице био такав и да су се припадници јединице распоредили у положај да заробљене цивиле чувају да не побегну.

О свему наведеном у побијаној пресуди су дати исцрпни разлози на страни 10 став последњи, настављено на страни 11, на страни 13 став један обрзаложења, које у свему прихвата и овај суд.

Зато се супротни жалбени наводи браниоца о томе да није било разлога да се заробљени цивили чувају, јер нису знали где се налазе, а нити је знао оптужени где се налази борбена линија, и да се оптужени Александар Медих није налазио на челу колоне већ да је то био Слободан Стојковић, који је камером снимао све, - показују неоснованим.

Павилно је првостепени суд утврдио да из ВХС снимка произилази да су и оптужени, али и други припадници јединице који су пуцали пушку држали уперену увис, да такав положај држања пушке није неборбени, па је

неприхватљива став из жалбе о томе да се држањем пушке оптуженог уперене увис показује да он не учествује у делу.

На страни 15 став последњи образложења пресуде, суд је дао оцену о томе зашто не верује одбрани оптуженог да је застао и тражио мине у високој трави, па се наводи у жалби браниоца о томе, да је оптужени застао због плашљивости да на мине не нагази, показују неоснованим.

Неприхватљива је и одбрана оптуженог, а што се у жалби његовог браниоца понавља, да је он био изненађен када је чуо први пуцањ и да тада није могао да напусти лице места односно да помогне. Јер, правилно првостепени суд налази да је на ВХС снимку забележно да док траје ликвидација оптужени стоји крај дрвета у положају који сведок Стојковић описује "да су се распоредили да заробљеници не би побегли", а код ликвидације последње двојице оптужени стоји код врата викендице. Зато је очигледно да оптужени није заузео положај који се одваја од припадника јединице када га је пуцање наводно изненадило, већ је наставио са предузимањем радњи које су суштински помогле да се дело изврши – стајао је и чувао заробљенике, док и последњи није убијен (страна 16 став један образложења побијане пресуде).

Остали жалбени наводи браниоца оптуженог којима се указује на погрешну оцену изведених доказа и неправилност утврђеног чињеничног стања нису од значаја за исход кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање, како у погледу чињеница које чине обележја кривичног дела у питању, тако и оних које се тичу психичког односа оптуженог према учињеном делу потпуно је и правилно утврђено, а квалификацијом дела по члану 142. став 1. у вези члана 24. КЗ СРЈ и закон је правилно примењен, о чему су у побијаној пресуди дати аргументовани разлози на страни 13 став последњи настављено на страни 14 образложења, које у свему прихвата и овај суд.

Испитујући одлуку о казни у смислу жалбених навода Тужиоца за ратне злочине и браниоца оптуженог, Врховни суд налази да су жалбе неосноване.

Правилно је првостепени суд приликом одмеравања казне оптуженом ценио све околности предвиђене чланом 41. КЗ СРЈ које утичу да казна буде већа или мања. При томе је суд имао у виду и чињеницу да је оптуженом морало бити јасно да је критичном приликом лишено живота шест цивила од којих су двојица имала 16 а један 17 година, да је у својој одбрани оптужени навео да је разговарао са једним који је деловао млађе. Осим тога, приликом одмеравања казне правилно је првостепени суд имао у виду и чињеницу да су заробљени цивили били измучени, претходно тучени, понижавани, да је цео злочин сниман ВХС камером што је свима било познато па и оптуженом, што представља додатну тежину извршеном делу, а имајући у виду да из извода из казнене евиденције произилази да је оптужени 2004.

године био осуђиван, али за друго кривично дело, то ова околност није од посебног значаја у виду отежавајуће околности, у конкретном случају. Олакшавајуће околности које је правилно утврдио првостепени суд тичу се личних и породичних прилика оптуженог, чињенице да је отац једног детета и да је изразио жаљење због убиства цивила, те да је извршење овог кривичног дела остало у помагању, а одредбом члана 24. став 1. КЗ СРЈ предвиђено је да се умишљајно помагање извршења кривичног дела може блаже казнити, то укупност свих ових чињеница и околност, и по налажењу овог суда, указују да се казном затвора у трајању од 5-пет година са урачунавањем временаведеног у притвору на коју је оптужени првостепеном пресудом осуђен, може постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ.

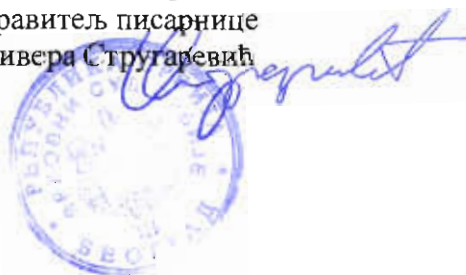
Зато је неоснована жалба Тужиоца за ратне злочине којом се предлаже изрицање казне затвора у дужем временском трајању, уз образложење да суд није у довољној мери и правилно ценио све отежавајуће и олакшавајуће околности, начин и околности под којима је кривично дело извршено, тежину извршеног дела и број лица која су лишена живота, године њиховог живота, те чињеницу да су остали учесници у том кривичном делу Слободан Медић, Бранислав Медић, Петар Петрашевић, правноснажним пресудама осуђени на строге казне затвора, а неоснован је и предлог у жалби браниоца оптуженог о томе да исти треба бити ослобођен од оптужбе.

Са свега наведеног, одлучено је као у изреци ове пресуде, у смислу члана 388. ЗКП.

Записничар,
Свјетлана Николић, с.р.

Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Оливера Стругаревић

сђ